

тични, докато най-послѣ този хазяинъ го заболѣ зжбъ, и разговорътъ се спрѣ. Е, казвамъ, ти ми разправи толкова нѣща отъ Евангелието, тури си сега ржката на страната на болния зжбъ и я подрѣжъ така, ще ти мине. — Не вѣрвамъ. Туря си ржката, не минава. Ами, ако азъ туря ржката си, може ли да ти мине? — Не вѣрвамъ. Може и по другъ начинъ да мине този зжбъ — съ лапа, съ пластиръ. Ами, ако азъ туря ржката си безъ лапа, и болката мине, ти ще повѣрвашъ ли? Какъ, ти искашъ да ме мистифицирашъ ли? Турихъ ржката си, мина му зжбътъ. Подиръ половинъ часъ пакъ го заболя. Казвамъ: ти си се усъмнилъ. Турямъ пакъ ржката си, мина му зжбътъ. Какъ може така? Казвамъ: „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“. Понеже ти си помислилъ, че ще умрешъ, Господъ ти даде тази болка на зжба. Азъ турямъ ржката си, и дойде животътъ. Нѣкой започне да боледува, нека каже: „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ, и болестъта ще си замине. Единъ нашъ братъ, приятелъ, познатъ отъ дълго врѣме, минава прѣзъ Гърново, заболява го крака, свършено се схваща, умира отъ болки. Пращамъ при него двама души, които съмъ възпитавалъ, давамъ имъ начинъ какъ да го лѣкуватъ. Обаче, като отиватъ при него, той, по силенъ отъ тѣхъ, прѣдава имъ болестъта си, и тѣ не могатъ да го излѣкуватъ. Пишатъ ми: „Тази работа не е за насъ“. Заминавамъ азъ отъ София, отивамъ при него, прочитамъ мисълъта му, мисли, че ще направя нѣкакво чудо и очаква. Но азъ влизамъ, разговарямъ се съ него, какъ е дошла болестъта. Питамъ го: ти вѣрвашъ ли? — Вѣрвамъ. Ще мине. И този човѣкъ слѣдъ 3 дена бѣше на краката си, и болестъта изчезна. Азъ не му казахъ, какъ го лѣкувамъ, но казахъ на болестъта: „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ, ще си вървишъ“. Питатъ го лѣкаритѣ: какъ се излѣкува? — Не зная какъ. Е, че какъ ще знаешъ? Като кажешъ на болестъта: „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“, и болестъта ще излѣзе. Нѣкой ме питатъ: Учителю, кажи ни какъ да се лѣкуваме! Като кажешъ „Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“, ако се излѣкувашъ, значи ти си дошълъ до самата Истина. Както онзи боленъ, който е излѣзълъ на планински въздухъ, като диша, диша, ще